

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **E. R.,**
nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2025, č. j. CPR-57492-4/ČJ-2024-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-343069-10/ČJ-2024-000022-ZAM ze dne 31. 10. 2024, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit

vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „EU“ a „smluvní státy“), v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Porušen byl dle něj dále § 50 odst. 3 téhož zákona, neboť správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti ve prospěch i neprospěch účastníka. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalovaný aprobevoval vady prvoinstančního rozhodnutí. Rozhodnutí je dle žalobce nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření i jeho délky. Poukázal k tomu na to, že se jednalo o excesivní jednání, byť zřejmě v souběhu, jinak zcela bezúhonného a společensky nikterak závadového cizince. Je nutno vážít následky uloženého správního vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá. Dále byl nedostatečně posouzen dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Prvoinstanční orgán sice uvedl hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí. Rozhodnutí nepokrývá konkrétní situaci žalobce. Rozhodnutí nereflektuje polehčující okolnosti, zejména excesivitu jednání, bezúhonnost a společenskou nezávadnost žalobce a jeho spolupráci se správním orgánem. Tyto skutečnosti nebyly zohledněny ani v úvaze o délce vyhoštění. Konstatování zázemí na území domovského státu není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 31. 10. 2024 byla provedena pobytová kontrola, při které bylo zjištěno, že žalobce u sebe měl cestovní doklad, ve kterém měl poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 26. 6. 2020. Nepředložil zároveň žádné oprávnění, které by mu umožňovalo na území ČR vykonávat pracovní činnost. V době kontroly byl žalobce oblečen v pracovním oděvu, který nesl intenzivní stopy práce na staveništi. Součástí tohoto popisu je rovněž fotodokumentace zachycující žalobce ve zmíněném pracovním oděvu.
6. Dle kopie žalobcova cestovního dokladu vstoupil naposled na území schengenského prostoru dne 27. 6. 2020.
7. Při výslechu žalobce sdělil, že je zdravý. Na území EU a smluvních států naposledy přicestoval dne 26. 6. 2020 (do Rumunska), poté dne 27. 6. 2020 vstoupil do ČR, a to na základě svého biometrického dokladu. Přicestoval kvůli práci, nechtěl zde zůstat trvale, pouze vydělat nějaké peníze a vrátit se do vlasti za rodinou. Pracoval pouze v ČR. O možnosti dané práce na stavbě se doslechl od kamaráda v Moldávii. Začal tam pracovat dne 1. 10. 2024. Pracovní dobu měl dohodnutou od pondělí do neděle, 8 – 18 hodin. Vykonával pomocné zednické práce na základě pokynu pana Samuela, který po něm práci také zkontroloval. Název společnosti, pro kterou pracoval, nezná. Nepodepisoval žádné dokumenty k dané práci. Pracoval jako dělník a vykonával pomocné práce. Kdyby nebyl chycen, pracoval by tam dále, chtěl tam pracovat, dokud by tam byla práce. Výplatu měl dostat v hotovosti, ještě ji neobdržel. Pracovní oblečení je jeho vlastní, materiál a nářadí bylo na stavbě. Myslel si, že zde normálně může pracovat. Bydlí v Praze 5 v panelovém bytě. Není tam nahlášen a pošta

mu tam nechodí. Bydlí tam se svou přítelkyní, která je ukrajinské státní příslušnosti, znají se pouze pár měsíců. Je svobodný a bezdětný. V Moldavsku bydlí v rodinném domě, bydlí tam sám. Rodiče má v Rusku a sourozence nemá. V ČR nemá žádné příbuzné. Nemá zde žádnou osobu, vůči které by jeho vycestování bylo nepřiměřené, má zde sice přítelkyni, ale pokud by chtěla, může za ním přijet. Společnou domácnost s občanem EU nesdílí. O udělení mezinárodní ochrany nežádal. Nemá zde žádný majetek, v Moldávii má rodinný dům. Trestnou činnost nepáchal. Zdravotní pojištění sjednáno nemá. Chce vycestovat dobrovolně, nic mu v tom nebrání, je zde pouze z důvodu práce. Má prostředky na pobyt i na vycestování. Má se kam vrátit, pojedje domů do Moldávie.

8. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 31. 10. 2024, č. j. KRPA-343069-10/ČJ-2024-000022-ZAM, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce dva roky. Počátek této doby byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
9. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke*

státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
17. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto důvodné neshledal. Správními orgány byl adekvátně zhodnocen skutkový stav věci, bylo vycházeno ze všech relevantních podkladů včetně tvrzení žalobce, která uvedl při výslechu. Při hodnocení přiměřenosti byly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, avšak i ty v jeho neprospěch, bylo řádně přihlédnuto ke všem okolnostem případu.
18. Podstatou žalobních námitek je, že se žalobce domnívá, že správní vyhoštění, které mu bylo uloženo, představuje vzhledem k okolnostem jeho případu nepřiměřené opatření z hlediska jeho formy i délky. Tuto námitkou soud jako důvodnou neposoudil.
19. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a dále dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož zákona, kdy konkrétně se dopustil neoprávněného pobytu a zaměstnání bez povolení, které je podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce vykonával práci stavebního dělníka a pomocné práce na stavbě v Praze 5, a tom minimálně, jak sdělil, od 1. 10. 2024 do doby pobytové kontroly (31. 10. 2024). Tuto činnost hodlal vykonávat pravidelně, dokud by byla práce. Mzda mu měla být vyplácena v hotovosti, žádné dokumenty k výkonu práce žalobce nepodepsal. Zároveň žalobce překročil možnou dobu pobytu na základě biometrického dokladu, kdy mohl na území pobývat toliko do 24. 9. 2020. Neoprávněně tak v ČR pobýval od 25. 9. 2020 do 31. 10. 2024. K výkonu práce správní orgán I. st. dále konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky závislé práce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 – 35 ze dne 13. 2. 2021 (správně ze dne 13. 2. 2014, poznámka soudu). Žalovaný k tomu zmínil, že „byl účastník řízení kontrolován při výkonu pracovní činnosti ve znečištěném pracovním oděvu. Dále je třeba poukázat na skutečnost, že byl ve spisovém materiálu založen seznam kontrolovaných osob ze dne pobytové kontroly, kde je u jména účastníka řízení uvedeno, že na stavbě vykonával pomocné práce. Tento kontrolní list vlastnoručně podepsal nejen stavbyvedoucí, ale i účastník řízení. Součástí spisového materiálu byl i protokol o podání vysvětlení sepsaný s panem S. B., který na stavbě vykonává pro spol. RS Group stavbyvedoucího. Tento k otázce, zda zná pana M. a R. uvedl, že si je nepamatuje. Dále však sdělil, že na stavbě vykonávají pomocné práce, kdy nářadí mají od subdodavatele firmy ELETIS s. r. o., která je i vyplácí. Na otázku, jak dlouho zde pracují, uvedl, že neví. Ve spisovém materiálu je pak založena i smlouva o dílo uzavřená mezi objednatelem RS group construct, s. r. o. a zhotovitelem firmou ELETIS, spol. s. r. o.“
20. Žalovaný dále poukázal na žalobcovu výpověď a kontrolní list, kdy dle něj bylo nepochybně prokázáno, že žalobce byl na území zaměstnán bez povolení. Biometrický doklad jej k výkonu práce neopravňoval. Pracovní činnost žalobce lze podle žalovaného jednoznačně podřadit pod pojem zaměstnání dle § 178b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. S ohledem na zjištěné skutečnosti je zřejmé, že pracovní činnost žalobce nemohla být podnikáním ani žádnou z forem tzv. mezilidské výpomoci. V daném případě k odhalení pracovní činnosti na stavbě došlo pouze v důsledku provedené

kontroly. Správní orgán I. stupně zaměstnání účastníka řízení vymezil správně prostorově i obsahově, sám žalobce sdělil, že na stavbě začal pracovat poprvé od 1. 10. 2024. Dle žalovaného při délce pobytu žalobce na území od roku 2020 nebyla práce na této stavbě zřejmě jediným jeho pracovištěm a zaměstnáním. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce vykonával svou pracovní činnost na základě ústní dohody, dle stavbyvedoucího měl být vyplácen firmou ELETs s. r. o., která na stavbu poskytla i nářadí. Práci vykonával v předem stanovené pracovní době a za předem domluvenou mzdu osobně dle zadávaných pokynů a pod kontrolou, tj. ve vztahu podřízenosti a pod vedením jiné osoby a za příslibem odměny. Dle názoru odvolacího orgánu tak bylo prokázáno, že se jednalo o závislou práci. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce vstoupil na území ČR s úmyslem zde pracovat a vydělat si peníze, k tomu však neměl oprávnění. Soud pochybení nenalezl, žalobce nesporně vykonával v ČR popsanou pracovní činnost.

21. S námitkou žalobce, že se mělo jednat pouze o excesivní jednání, se soud neztotožnil, neboť žalobce na území pobýval dle svého sdělení od 27. 6. 2020, jak to i koreluje se záznamy v jeho cestovním dokladu, až do pobytové kontroly v říjnu 2024 bez jakékoli snahy o řešení pobytu. Co se týče výkonu práce, sdělil sice, že poprvé do práce měl nastoupit ke dni 1. 10. 2024, nicméně dle názoru soudu je téměř jisté, že žalobce musel někde pracovat i před tímto datem, jestliže zde byl více než čtyři roky a zároveň opakovaně sdělil, že jediným důvodem příjezdu a pobytu v ČR byla práce. Ať byla však v minulosti situace žalobce, pokud jde o výkon práce jakákoli, je nesporné, že minimálně od 1. 10. 2024, jak sám zmínil, vykonával práci v místě, kde byl pobytově kontrolován. Lze k tomu rovněž dodat, že žalobce sdělil, že neměl sjednáno zdravotní pojištění, neuzavřel žádnou pracovněprávní dokumentaci a neznal ani název svého zaměstnavatele. Sdělil také, že dosud neobdržel žádnou výplatu, kterou měl dostat v hotovosti. Soud by jako excesivní považoval maximálně toliko stav, kdy by žalobce například v ČR krátkodobě neoprávněně pobýval v důsledku vysvětlitelného omylu (i ten lze nadto sankcionovat), nikoli však vědomý dlouhodobý neoprávněný pobyt za současného dlouhodobého výkonu ilegální práce. Situace žalobce je zcela jiná, neboť na území ČR pobýval od června 2020 a práci vykonával minimálně od října 2024. Soud také dodává, že lze mít pochybnosti ohledně věrohodnosti některých žalobcem uváděných skutečností, například, že mu dosud nebyla vyplacena žádná výplata nebo že neznal ani název svého zaměstnavatele. Žalobce také nevěrohodně vypověděl, že by se do vlasti vrátil ke své rodině, ačkoli na jinou otázku odvětil, že rodiče má v Rusku, sourozence nemá a v Moldávii bydlí sám v jeho rodinném domě. Dále ještě zmínil, že v ČR žije s přítelkyní, která je státní příslušností Ukrajina. Především pak soud poukazuje na sdělení žalobce, který při výslechu uvedl, že pokud by nebyla prováděna pobytová kontrola, hodlal na daném místě pracovat i dále, dokud by tam pro něj byla práce. Sdělil sice také, že chtěl v ČR být „jen“ po jistou omezenou dobu a vydělávat prostředky, nicméně tuto očekávanou dobu pobytu nijak neupřesnil, a především pak nečinil žádné kroky k tomu, aby si zde zajistil patřičný legální pobyt, pracovní povolení a zdravotní pojištění. Správnímu orgánu zmínil, že si myslel, že zde může normálně pracovat, kdy i pokud by soud připustil pravdivost tohoto výroku, který se rozhodně nejvíce pravděpodobně, bylo na žalobci, aby si podmínky pobytu na území ČR zjistil a aby je dodržel, kdy si mohl například dané informace opatřit cestou nynějšího právního zástupce. Subjektivní přesvědčení o možnosti vykonávat práci na území cizího státu bez jakéhokoli oprávnění soud nepovažuje ve věci žalobce za věrohodné. Žalobce více než 4 roky pobýval v ČR, z toho většinu tohoto času neoprávněně.

22. Lze shrnout, že žalobce se prokazatelně dopustil nikterak krátkého neoprávněného pobytu na území ČR (více než 4 roky), kde zároveň bez povolení minimálně měsíc vykonával práci. Ani jeden z těchto závěrů nepopřel, naopak sdělil, že hodlal v tomto režimu i nadále pokračovat do doby, kdy by zde pro něj byla práce.
23. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“
24. Správní orgán I. st. v rámci svých závěrů zmínil, že z hlediska stanovení délky zákazu vstupu zohlednil spolupráci žalobce a fakt, že vypovídal. Uložená doba je však podle správního orgánu I. st. adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost protiprávního jednání, kterým je neoprávněný pobyt na území od 25. 9. 2020 do 31. 10. 2024 a ilegální práce od 1. 10. 2024 do 31. 10. 2024, ve které chtěl žalobce i nadále pokračovat. Rovněž svůj pobyt žalobce nijak neřešil.
25. Žalovaný tyto závěry potvrdil a dodal, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce, nicméně vzhledem ke všem skutečnostem není dvouletý zákaz nepřiměřený. Žalobce zde pobýval bez jakékoli snahy o řešení své situace, měl v úmyslu pokračovat ve výkonu práce bez oprávnění, porušil povinnosti plynoucí z bezvízového styku.
26. Soud konstatuje, že nepřiměřenost taktéž neshledal. Žalobci bylo z uvedených důvodů uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na dva roky, přičemž mu bylo možné uložit vyhoštění až na 5 let, přes výše zmíněné skutečnosti tak byl žalobce sankcionován v dolní polovině možné doby. Uvedené zohledněné skutečnosti soud zároveň nepovažuje za nikterak nevýznamné. Žalobce se dopustil, jak bylo již uvedeno, více než čtyřletého neoprávněného pobytu a dále ilegální práce, a to bez jakýchkoli povolení, dokladů či sjednaného zdravotního pojištění. Žalobce pak ani neoznačil žádné konkrétní datum svého plánovaného odjezdu nebo ukončení výkonu práce, ale naopak potvrdil, že svůj pobyt nijak neřešil a hodlal zde pobývat a pracovat dále, dokud by to bylo možné. Fakt, že se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, je sice nesporný a vedl také mj. k tomu, že žalobci nebyla uložena vyšší doba zákazu, nemůže však ani ve spojení s tím, že šlo o první porušení právního řádu ze strany žalobce, být důvodem pro to, aby žalobci nebylo správní vyhoštění uloženo. V tomto ohledu lze podotknout, že důvodem pro uložení správního vyhoštění naopak může být i pouhý krátký pobyt cizince na území.
27. Souhlasit nelze ani s námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromých a rodinných vazeb žalobce. Této otázce se správní orgány podrobně věnovaly. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti

přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobce není ve věku seniora ani ve věku blízkém mladistvému. Sdělil, že vycestuje dobrovolně. Nenavštěvuje v ČR žádného lékaře. Je dospělou plnoprávnou osobou. Sdělil, že v ČR nemá nikoho, vůči komu by vycestování bylo nepřiměřené, má zde pouze přítelkyni, se kterou se zná krátce. V Moldávii má naopak zázemí včetně rodinného domu. Žalobce zde nemá ani žádný majetek a neočekával žádný problém při návratu do Moldávie.

28. Žalovaný se rovněž s těmito závěry plně ztotožnil.
29. Soud k tomu dodává, že zásah do soukromé vazby žalobce zde bude pouze v tom, že nebude nadále moci vykonávat v ČR práci, což je sice pro žalobce po finanční stránce negativní, nicméně objektivně to nepřiměřený dopad rozhodnutí není, neboť šlo o práci ilegální, ve které by žalobce nemohl pokračovat. Nepřiměřeně zasaženy nebudou ani žalobcovy rodinné vazby. Žalobce sám výslovně sdělil, že sice má na území ČR přítelkyni, nicméně dodal, že vycestuje dobrovolně a přítelkyně může případně přijet za ním. Dále zmínil, že jeho rodiče žijí v Rusku a ve vlasti nikoho nemá. Je tedy patrné, že rodinní příslušníci žalobce (rodiče) žijí v Rusku a žalobce má ve vlasti z hlediska rodinných vztahů totožnou situaci jako v ČR, tj. je sám. Přítelkyně pak dle jeho sdělení může odjet do vlasti s ním (je Ukrajinské státní příslušností).
30. Pokud žalobce namítá, že nebylo dostatečně přihlédnuto k individuálním okolnostem jeho situace, soud uvádí, že zmíněné individuální okolnosti byly adekvátně vzaty v potaz. Situaci žalobce neshledaly správní orgány nikterak výjimečnou ani ve vztahu k možným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Důvodem pro nepřiměřenost může být pouze závažná okolnost, například týkající se nutnosti přítomnosti cizince na území z hlediska zdravotního stavu blízké osoby. U žalobce nebylo nic takového zjištěno ani tvrzeno.
31. Soud neposoudil jako důvodnou ani související námitku, že správním orgánem nebyly vážené důsledky napadeného rozhodnutí ve smyslu jeho dopadů pro žalobce do budoucna. K tomu soud uvádí, že bude-li žalobce mít v úmyslu se v budoucnu znovu do ČR navrátit, může tak učinit po uplynutí uloženého zákazu vstupu na území členských států EU a smluvních států, přičemž za předpokladu splnění příslušných podmínek zde poté může opět vykonávat pracovní činnost. V dané věci je však nesporné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle obou zmíněných ustanovení, přičemž svůj pobyt nijak neřešil a bez dalšího jej naopak prodlužoval. Z ničeho neplyne, že by se jej žalobce jakkoli pokusil zlegalizovat, naopak výslovně potvrdil, že kdyby nebyla kontrola provedena, pracoval by zde nadále. Žalobce musel být srozuměn s pravděpodobnými negativními důsledky jeho jednání, kterými je právě žalobci uložené správní vyhoštění, které soud nepovažuje ani v tomto ohledu za jakkoli nepřiměřené vzhledem k jednání žalobce. Popsal-li žalobce svou situaci tak, že se dle něj jednalo o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce, nelze odlehnout od skutečnosti, že měl dostatečnou možnost svůj pobyt řešit legální cestou a případně si jej zajistit do budoucna, kdy naproti tomu naopak neváhal v ČR neoprávněně pobývat a vykonávat práci bez příslušného oprávnění.
32. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce